

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 4916 van 13 december 2007
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Afghaanse nationaliteit, op 11 oktober 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 november 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. CALLEWAERT loco advocaat S. BENKHELIFA en van attaché P. VAN COSTENOBLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.
1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 27 mei 2004, verklaart er zich vluchteling op 28 mei 2004. Op 7 april 2005 nam de Commissaris-generaal een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf op basis van de bedrieglijkheid van de asielaanvraag. Verzoeker diende een tweede en derde asielaanvraag in die niet in overweging werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker diende op 10 april 2007 een vierde asielaanvraag in.

2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt deze vierde asielaanvraag bij beslissing van 25 september 2007, verstuurd op 27 september 2007.
- 1.3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U verklaart afkomstig te zijn van Afghanistan, geboren in de provincie Maidan (Wardak), Qul-e-Khesh op 28.05.1367 (18.08.1988). U bent een sjiitische moslim en een Hazara van etnische origine. U diende in België een eerste asielaanvraag in op 28 mei 2004, die door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet ontvankelijk werd bevonden. In dringend beroep bevestigde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 14 april 2005 de beslissing tot weigering van verblijf op basis van bedrieglijkheid. U ging niet in beroep bij de Raad van State. U verklaarde initieel uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van problemen met Hezb-i-Wahdat. Strijders en woeste buurtbewoners kwamen naar jullie huis en doodden uw vader en uw oudste broer, omdat uw vader gedwongen zou hebben samengewerkt met de Taliban. Dit incident gebeurde in 1377 of 1378 (1998 of 1999). Hierop was u een maand ondergedoken in een dorp en vervolgens nam uw oom u mee naar zijn huis in Kabul. Ook uw moeder, zus en jongere broers verbleven in Kabul, maar niet bij uw oom. U leefde gedurende drie jaar ondergedoken. Uw oom en moeder beslisten dat u het land moest verlaten omdat men nog steeds naar u op zoek was, ook in Kabul. U diende een tweede asielaanvraag in op 24 maart 2006 en een derde aanvraag op 31 oktober 2007, die telkenmale door DVZ niet in overweging werden genomen (bijlage 13quater). U diende een vierde asielaanvraag in op 10 april 2007. U bent nooit teruggekeerd naar Afghanistan. U heeft geen enkel contact met uw familie in Afghanistan. U beroept zich op dezelfde feiten als voorheen om aan te tonen dat u onmogelijk naar Afghanistan kan terugkeren. Verder verwijst u ook naar de algemene onveilige situatie in Afghanistan en vraagt u het statuut van subsidiaire bescherming aan.”

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:
 - er werd geen geloof gehecht aan verzoekers asielrelaas in het kader van diens eerste asielaanvraag;
 - tijdens de vierde asielaanvraag werden geen nieuwe elementen aangebracht die deze vaststelling wijzigen;
 - verzoekers actuele verklaringen scheppen nog meer onduidelijkheden, zodat de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas niet kan worden hersteld.

1. Over de gegrondheid van de zaak.

1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 en 48/5 van de Vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat de Taliban in Afghanistan is teruggekomen en dit vooral in de regio waarvan hij afkomstig is, zijnde de regio van Wardak.

2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij de motieven van de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling niet weerlegt in zijn verzoekschrift, noch hiervoor een aannemelijke verklaring geeft. De motieven blijven bijgevolg gehandhaafd en worden beschouwd als zijnde hier hernomen.
3. Als nieuw element werpt verzoeker op dat de Taliban opnieuw aanwezig is in de provincie waar hij vandaan komt. Verzoeker stelt dat de Hazara's een etnische en religieuze minderheid zijn, die gezien de ideologie van de Taliban in gevaar zijn. Verzoeker stelt hierover concrete informatie te hebben en verwijst naar de krantenartikels die hij neerlegt. Voorts verwijst verzoeker naar punt 43 van de Proceduregids stellende dat het niet nodig is dat de ingeroepen argumenten gebaseerd zijn op een persoonlijke ervaring van de verzoeker, maar dat het kan zijn dat het lot dat de ouders of vrienden of andere leden van een zelfde raciale of sociale groep ondergaan hebben, de vrees aantonen die een verzoeker zelf kan hebben om vroeg of laat slachtoffer te worden van vervolgingen. Daarnaast haalt verzoeker in zijn eerste middel de aanbeveling van het UNHCR aan, waarbij gevraagd wordt om uitermate oplettend te zijn voor Afghanen in streken waar zij een etnische minderheid vormen en eveneens in dit opzicht het Nederlands Ambtsbericht dat meldt dat Hazara's een groter risico lopen in het zuiden en het westen. Hij benadrukt alsnog dat de vrees voor vervolging door de Taliban, als een organisatie die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheerst, conform artikel 48/5 § 1 b) en c) van de Vreemdelingenwet, wel degelijk een concreet en persoonlijk element is dat door verzoeker wordt ingeroepen als lid van een minderheid waarvan gesteld wordt dat ze een specifiek profiel hebben dat dient te worden beschermd.
4. De Raad stelt vast, na lezing van het administratief dossier, dat verzoeker in zijn asielrelaas in het kader van zijn eerste, tweede en derde asielaanvraag nooit gewag heeft gemaakt van problemen die hij ondervond met de Taliban omwille van zijn etnie. Ook in het kader van zijn vierde asielaanvraag haalde verzoeker zijn etnie niet aan als reden waarom hij niet naar Afghanistan zou kunnen terugkeren. Tijdens het gehoor van 18 september 2007 op het Commissariaat–generaal verklaarde verzoeker uitdrukkelijk dat hij niet kon terugkeren, omwille van dezelfde problemen als opgeworpen bij de eerste asielaanvraag. Verzoeker stelt immers de mensen van het dorp te vrezen omwille van het feit dat verzoekers vader nadat hij was opgepakt zich bij de Taliban zou hebben aangesloten (gehoorverslag CGVS 18/09/2007, p.2). De Raad vindt het dan ook niet erg overtuigend dat verzoeker pas nu, in zijn verzoekschrift, zijn etnische afkomst aanhaalt als reden waarom hij nu niet kan terugkeren naar Afghanistan en meer bepaald vervolging van de Taliban vreest. Bovendien biedt verzoeker geen afdoende verklaring voor de omwenteling in zijn verklaringen die het fundament vormen van zijn asielrelaas.

Daarnaast merkt de Raad op dat verzoeker omtrent zijn vrees voor de Taliban, hoewel aangekondigd door verzoeker in zijn verzoekschrift, geenszins concrete informatie naar voor brengt. De Raad stelt immers vast dat verzoeker geen krantenartikelen neerlegt. Bovendien dient de Raad op te merken dat een verwijzing naar een algemene situatie niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt bedreigd en vervolgd omwille van zijn etnie. Deze vrees dient namelijk in concreto te worden aangetoond en minstens te worden betrokken op zijn persoonlijke situatie. Verzoeker blijft hieromtrent in gebreke. In dit opzicht wenst de Raad er eveneens op te wijzen dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen geen juridisch bindend karakter heeft, maar enkel als aanbeveling dient en bijgevolg geen afdwingbare rechtsregels bevat (R.v.St., X, nr.147.503, 8 juli 2005).

Tenslotte kan nog worden opgemerkt dat verzoeker afkomstig is uit het district Behsud in de provincie Wardak. Uit algemene informatie blijkt dat Behsud I en Behsud II, samen met

verschillende andere districten uit aangrenzende provincies behoren tot Hazarajat, het traditionele thuisland van de Hazara's. Deze vaststelling staat haaks op de beweringen van verzoekende partij volgens dewelke verzoeker tot een etnische minderheid zou behoren in de streek waarvan hij afkomstig is.

5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.
1. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de schending van de motiveringsverplichting, voert verzoeker aan dat de provincie waar hij vandaan komt, vermeld wordt op de lijst van gevaarlijke provincies van het UNHCR. De Commissaris-generaal zou dan ook het advies van de UNHCR genegeerd hebben. Voorts verwijst verzoeker naar een beslissing van de Vaste Beroepscommissie. Verzoeker meent overigens dat hij aan al de voorwaarden neergelegd in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet voldoet en hij onderbouwt dit met een rapport van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties, een rapport van Human Rights Watch en een CEDOCA-rapport. Bovendien stelt verzoeker dat verweerder een extra voorwaarde toevoegt aan de wet doordat de subsidiaire bescherming wordt geweigerd omdat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. Daarnaast meldt hij dat de bestreden beslissing op een stereotiepe manier gemotiveerd is en geen rekening houdt met de situatie op het ogenblik van het nemen van de beslissing, gezien zij genomen werd in september 2007 en de berekening van het aantal doden eindigt op 18 april 2007. Voorts stelt verzoeker dat de motiveringsverplichting geschonden is door het niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker verwijst naar een uitspraak van de Raad van State en meent dat in casu op basis van de informatie van CEDOCA, waarin verzoekers district vermeld staat op de lijst van gevaarlijke plaatsen, logischerwijs subsidiaire bescherming diende te worden toegekend. In de informatie van het Commissariaat-generaal wordt vermeld dat er tussen de 3000 en 4000 doden zijn gevallen in Afghanistan en dat dit maakt dat de veiligheidssituatie in 2006 sinds de val van de Taliban regering in 2001 (antwoorddocument, p. 1) het slechtste was. Er wordt dus een schatting gemaakt met een speling van 1000 doden. Hierdoor zou het aantal van 5 slachtoffers in de provincie Wardak geen 'correcte schatting' kunnen zijn. Bovendien zou volgens het reisadvies van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken in bepaalde provincies waaronder Wardak, waar verzoeker van afkomstig is, de 'internationale donorgemeenschap (VN en NGO's) maar zeer beperkt kan opereren' waardoor het bijgevolg onmogelijk is dat de cijfers van verweerder kloppen gezien de afwezigheid van zulke organisaties die het correcte aantal burgerslachtoffers zouden kunnen geven. Volgens verzoeker insinueert verweerder dan ook in voetnoot 29 dat de 'officiële' statistieken vaak veel lager liggen dan het aantal die de burgers ter plaatse meedelen. Bijgevolg zou het cijfer 5 een manifeste appreciatiefout en een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur inhouden.
2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.
3. Wat de opgeworpen schending van artikel 3 van het E.V.R.M. betreft, kan worden gesteld dat in het kader van huidig beroep de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet de bevoegdheid heeft om artikel 3 E.V.R.M. rechtstreeks te toetsen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel het reële risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst in casu in

het kader van de subsidiaire bescherming van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Het louter declaratief karakter van de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dit wil zeggen het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, laat niet toe ter zake tot een beoordeling over te gaan.

De Raad stelt vast dat diverse rapporten wijzen op het toenemend geweld tussen opstandelingen en overheids- en coalitietroepen, zelfmoordaanslagen, intimidatie van de bevolking, gedwongen rekrutering en ongedifferentieerde acties door lokale commandanten. Het UNHCR heeft lijsten opgesteld met betrekking tot de veiligheidssituatie per provincie en per district. UNHCR heeft deze lijst met “onveilige” districten opgesteld aan de hand van zeer specifieke criteria waaronder: hevige voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en coalitie- en regeringstroepen anderzijds, systematische intimidatie door opstandelingen, gedwongen militaire inlijving en dwangarbeid, aanvallen van opstandelingen met bomaanslagen en raketaanvallen, gevechten tussen rivaliserende facties en het systematisch heffen van illegale belastingen met bedreiging voor het leven, veiligheid en vrijheid (vrije vertaling). UNHCR stelt verder dat als één of meerdere van deze criteria gedurende de laatste maanden in het betrokken gebied werden gerapporteerd er dan bijkomende bescherming zou moeten verleend worden aan personen die van daar afkomstig zijn. Deze lijsten kunnen dan ook beschouwd worden als een objectieve leidraad bij de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker is afkomstig uit het district Behsud in de provincie Wardak; dit district komt niet voor op de lijst van locaties waar de veiligheidssituatie zorgwekkend is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 13 december 2007 door:

mevr. A. VAN ISACKER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. H. NURDOGAN,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. NURDOGAN.

A. VAN ISACKER.